

David Carabén: «A cada poema de Vinyoli hi ha una filtració rigorosíssima de la seva ànima»

El músic és uns dels cinc finalistes al Premi Miquel Martí i Pol del Certamen Terra i Cultura, amb la musicació del poema «Tot són preguntes», de Joan Vinyoli

David Carabén | Leila Méndez

El jurat del Premi Miquel Martí i Pol 2017 organitzat pel Cellar Vall-Llach ha escollit entre els cinc finalistes **David Carabén**, finalista al Certamen Terra i Cultura per la seva musicació del poema «Tot són preguntes», de Joan Vinyoli, dins el disc de **Mishima Ara i res** (Warner / The Rest Is Silence, 2017).

Quina afició tens de musicar poemes?

M'agrada molt musicar poemes quan són bons. Bons perquè diuen coses interessants i de la manera única que les diuen, amb el seu lèxic peculiar i el seu sentit del ritme que evidentment no són els meus. No sé si va ser d'una conversa amb **Raimon** o d'una entrevista que li vaig sentir dir que per musicar poemes calia aprendre-se'ls abans, per descobrir el ritme intern de cada vers i treure'n així la musicalitat intrínseca. Aprendre's un poema de memòria reclama de qui se l'aprèn adoptar la respiració de qui el va escriure. Em sento molt més a prop dels intèrprets d'aquesta manera que quan canto o componc a partir d'una lletra meva. Tinc la impressió que adopto l'esperit d'algú altre o que l'encarno. És una sensació molt agradable i refrescant que et permet fugir de tu mateix.

I quin és l'esperit que adoptes a "Tot són preguntes"?

Crec que era un repte musicar aquest poema de Joan Vinyoli, per la seva brevetat, per la contundència una mica equívoca del que expressa. Hi ha la constatació d'una monotonia, en les respostes que ofereix el món, contra la qual sembla resistir-se el poeta. M'hi sentia molt identificat en el moment en què em vaig animar a buscar-li música.

Com t'has enfrontat a la musicació?

La dificultat es trobava a posar música al desencís vital que desprèn el poema. A les tres estrofes s'hi juga una mena de partida entre la curiositat, l'entusiasme o l'afany de viure i la resposta sempre decebedora de la realitat. És com si el poeta es mantingués alerta, com si hagués estat entrenat per estar alerta o la seva feina consistís en això, tot i saber o arribar a la conclusió que probablement no ha d'arribar res més. Em sento molt sovint jugant aquesta partida. M'hi sento molt identificat. Potser pel moment vital, potser pel caràcter.

Què valors del poeta Joan Vinyoli?

De Vinyoli me n'agrada molt el compromís total que demostra en tots i cadascun dels seus poemes per parlar d'absoluts sense que això l'allunyi mai definitivament de la vida concreta. Tinc la sensació que intenta contenir totes les coses, o millor encara, que rere els seus versos sempre hi és tot ell, tota la seva ànima, que aquell poema és una filtració rigorosíssima de tota la seva ànima. Això fa que sovint, encara que aparentment parlin de coses trivials, tots ells tinguin un pes, una gravetat, que els fa interessantíssims. Sembla que en cada poema s'hi continguin tots els misteris de la vida. Hi sento respirar un ésser humà.

Per què els cantautors han treballat sovint amb poetes en aquest país?

Perquè tenim molts i molt bons poetes. I molts d'ells són del tot desconeguts per la majoria del públic. I perquè entre els nostres clàssics de la cançó sempre hem tingut grans adaptadors de poemes. Qui coneixeria Cavafis, o Ausiàs March, o Miquel Martí Pol, o Papasseit, a part dels lletraferits, en aquest país, si no fos perquè se n'ha fet grans cançons?